

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 688

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 iulie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 283 din 27 aprilie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2-4
Decizia nr. 392 din 8 iunie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), ale art. 4 alin. (1) teza a doua și ale art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, ale art. 72 alin. (2) din aceeași lege, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă	5-12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
733. — Hotărâre privind înființarea Spitalului Orășenesc Victoria, județul Brașov	12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.050. — Ordin al ministrului educației pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 283**

din 27 aprilie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Marlena Carmen Antonescu, Silvia Dana Nicolae, Laurențiu Scînteii și Daniel Cătălin Buzea în Dosarul nr. 9.265/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.235D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că se impune menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 9.265/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2), secțiunea a 4-a, și ale art. 22, secțiunea a 6-a, din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Marlena Carmen Antonescu, Silvia Dana Nicolae, Laurențiu Scînteii și Daniel Cătălin Buzea într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, categoria specialiștilor IT și a informaticienilor șefi din cadrul instanțelor și al parchetelor a suferit o reducere salarială drastică, drept urmare a omisiunii de a reîncadra acești bugetari printre cei amintiți în cuprinsul art. 22 din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, astfel cum aceștia apăreau în reglementările anterioare. Această omisiune a generat, în fapt, o diminuare a veniturilor cu procente care ating și 50% din venitul anterior, iar, în plus, este cenzurată și posibilitatea de a obține eventuale majorări salariale cel puțin până în anul 2022, în virtutea art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

6. În ceea ce privește dreptul de a nu fi discriminat, sunt invocate aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului și se arată că, deși voința legiuitorului era în sensul de a garanta o

creștere de venituri tuturor bugetarilor, categoria din care fac parte autorii excepției este vădit discriminată ca urmare a necorelărilor legislative descrise. Astfel, Legea-cadru nr. 153/2017 face o diferență de tratament din punct de vedere salarial între specialiștii IT și informaticienii șefi din cadrul instanțelor și al parchetelor și ceilalți specialiști din cadrul acestor instituții. Or, nicăieri în lege nu se face distincție între persoanele care intră în categoria specialiștilor prevăzuți la secțiunea a 6-a din capitolul VIII din anexa nr. V la lege și specialiștii IT/informaticienii șefi asimilați personalului auxiliar. În atare condiții, diferențierea salarială dintre cele două categorii de specialiști este pur arbitrară, fiind o chestiune ce ține de libera apreciere a legiuitorului. Sunt invocate reglementări anterioare Legii-cadru nr. 153/2017 (spre exemplu Legea-cadru nr. 330/2009, Legea nr. 304/2004, Legea-cadru nr. 284/2010), în temeiul cărora salariile specialiștilor IT din instanțe și parchete erau egale cu cele ale celorlalți specialiști din cadrul aparatului de justiție, ambele fiind raportate la categoria magistraților. Cu toate acestea, Legea-cadru nr. 153/2017 nu mai recunoaște, de o manieră vădit discriminatorie și nemotivată, specialiștilor IT și informaticienilor șefi aceleași drepturi salariale ca specialiștilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv din cadrul Direcției Naționale Anticorupție (D.N.A.), Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (D.I.I.C.O.T.) și al celorlalte parchete. Dimpotrivă, deși specialiștilor din cadrul D.N.A., D.I.I.C.O.T. și din cadrul celorlalte parchete li se acordă drepturi salariale echivalente procurorilor cu grad de judecătoreie, autorilor excepției nu li se mai recunoaște nici măcar statutul de specialiști din cadrul instanțelor și al parchetelor, rămânând astfel încadrați doar în grila de salarizare aferentă personalului auxiliar de specialitate. Or, activitatea pe care o desfășoară specialiștii IT și informaticienii șefi din cadrul instanțelor judecătorești este una complexă și similară celei desfășurate de ceilalți specialiști, motiv pentru care, prin aplicarea unui tratament juridic diferit, se încalcă grav principiul nediscriminării.

7. În același timp, normele legale contestate sub aspectul constituționalității încalcă principiul egalității și prin prisma tratamentului egal care li se aplică specialiștilor IT și informaticienilor șefi, cu un nivel de salarizare egal cu cel al grefierilor, deși situația relevantă diferă esențial. Se mai arată că după adoptarea Legii-cadru nr. 153/2017, însuși legiuitorul a revenit asupra reglementărilor privind salarizarea specialiștilor IT, recunoscând egalitatea între specialiștii IT și ceilalți specialiști din sistemul judiciar.

8. De asemenea, se susține încălcarea prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție și a principiului securității juridice, având în vedere că din expunerea de motive a Legii-cadru nr. 153/2017 sau din textul legal adoptat nu rezultă care este rațiunea excluderii specialiștilor IT și a informaticienilor șefi din grila de salarizare specifică specialiștilor, iar din modalitatea de redactare a dispozițiilor legii nu se poate determina cu certitudine care sunt consecințele aplicării legii, în situația specialiștilor IT și a informaticienilor șefi.

9. În ceea ce privește încălcarea art. 41 și 53 din Constituție, se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010 și se arată că reducerea salarială poate fi justificată în măsura în care: (i) statul se află într-o situație de criză care

condiționează însăși existența supraviețuirii statului de aceste măsuri; (ii) măsurile de restrângere luate sunt nediscriminatorii; (iii) măsurile propuse sunt obiective, rezonabile și proporționale cu amploarea și impactul consecințelor crizei; (iv) măsurile sunt temporare. Or, în ceea ce privește dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, niciuna dintre aceste condiții nu este îndeplinită. Mai mult, din chiar cuprinsul actului normativ analizat reiese intenția legiuitorului de a organiza o creștere a nivelului salariilor în raport cu toate categoriile de bugetari. Astfel, în ceea ce privește orice altă categorie de salariați din domeniul public care activează în domeniul justiției (magistrați, grefieri etc.), aceștia au resimțit o creștere salarială semnificativă. În mod paradoxal, categoria specialiști IT din instanțe și parchete este singura din sistemul judiciar care nu doar că nu beneficiază în mod corelativ de o creștere salarială, ci se află în situația de a observa uneori chiar și înjumătățirea veniturilor, fără vreo justificare legală ori de altă natură.

10. De asemenea, autorii arată că dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017 vin pe fondul unei creșteri economice accentuate, care nu poate fi asimilată perioadei de criză economică severă din anul 2010, fiind tocmai opusul acestei perioade. În consecință, măsurile adoptate de către stat sunt proporționale cu acest context economic favorabil, în sensul majorării veniturilor bugetarilor, cu excepția categoriei specialiștilor IT, care sunt vădit discriminați în raport cu celelalte categorii de bugetari.

11. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, respectiv art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 41 și art. 53. Instanța reține că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). În cauză, prin Legea-cadru nr. 153/2017, întreaga categorie profesională a specialiștilor este salarizată prin raportare la dispozițiile aceluiași prevederi din cuprinsul actului normativ, reclamantii solicitând încadrarea în altă grilă de salarizare, și anume în cea care stabilește nivelul salariului pentru procurorul cu grad de judecătore. Or, astfel cum au arătat chiar reclamantii, autori ai excepției, aceștia nu îndeplinesc o atare funcție, astfel că nu se poate discuta despre existența unui tratament juridic inegal.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din dispozitivul actului de sesizare, îl constituie prevederile din secțiunea a 4-a, art. 17 alin. (2), secțiunea a 6-a, art. 22 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Din examinarea considerentelor actului de sesizare și a notelor scrise ale autorilor excepției, Curtea observă că, în realitate, sunt criticate prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V „*Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională*” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind

salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, care au următorul cuprins:

— Art. 17 alin. (2): „*Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt cele prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III.*”;

— Art. 22: „(1) *Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B nr. crt. 4.*

(2) *Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.*

(3) *Salariul de bază se stabilește potrivit prezentei anexe, cap. I lit. A nr. crt. 6 pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și cap. I lit. B nr. crt. 4 pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct din cadrul parchetului de pe lângă judecătore, iar șefii de serviciu de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror în cadrul parchetului de pe lângă judecătore. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta anexă. Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.*

(4) *Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, respectiv al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit legii.*”

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind trăsăturile statului român, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 7 și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Protocolul nr. 12 adițional la Convenție și art. 4 din Carta socială europeană, revizuită, adoptată la Strasbourg la 3 mai 1996.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 75 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 2 iunie 2020, Decizia nr. 328 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 8 ianuarie 2021, Decizia nr. 576 din 9 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1323 din 31 decembrie 2020, Decizia nr. 710 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 28 ianuarie 2021, sau Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 14 aprilie 2021, instanța

de contencios constituțional a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate.

18. Astfel, Curtea a reținut, în esență, că prevederile de lege criticate instituie reguli privind salarizarea personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și al parchetelor, inclusiv pentru specialiștii IT [art. 17 alin. (2)], respectiv pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete [art. 22 alin. (1)].

19. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, Curtea a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui. Totodată, este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice, și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată. De asemenea, includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și al parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere, fără a încălca dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

20. Curtea Constituțională a mai statuat că reprezintă dreptul și obligația autorității legiuitoare să elaboreze măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În acest sens, este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57.

21. Referitor la invocarea principiului securității juridice, care rezultă din dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, și a dreptului la respectarea unui „bun”, prevăzut de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale, Curtea a observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenție nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, paragraful 94).

22. Totodată, acceptarea susținerilor autorilor excepției ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare și că neconstituționalitatea unui text legal nu se poate constata prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate.

23. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 41 și ale art. 53 din Constituție, Curtea a precizat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului plătit din fonduri publice intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului, iar modificarea reglementărilor în această materie nu înseamnă restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „instituirea unui salariu minim brut pe țară”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia.

24. În raport cu cele enunțate, Curtea a constatat că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, în scopul eliminării disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare.

25. Referitor la compararea soluțiilor legislative consacrate prin prevederile legale criticate, Curtea, în acord cu jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), a precizat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

26. Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marlina Carmen Antonescu, Silvia Dana Nicolae, Laurențiu Scînteii și Daniel Cătălin Buzea în Dosarul nr. 9.265/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 aprilie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 392

din 8 iunie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), ale art. 4 alin. (1) teza a doua și ale art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, ale art. 72 alin. (2) din aceeași lege, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, inclusiv a modificărilor și completărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă. Excepția a fost ridicată de Kapcza Mikolt Krisztina în Dosarul nr. 664/33/2020 al Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 764D/2021.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 20 mai 2021, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriaz. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având în vedere cererea formulată de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea la data de 8 iunie 2021, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 28 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 664/33/2020, **Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, inclusiv a modificărilor și completărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a)**

a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă. Excepția a fost ridicată de Kapcza Mikolt Krisztina cu prilejul soluționării acțiunii în contencios administrativ în care a solicitat anularea Hotărârii Guvernului nr. 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și a Hotărârii Guvernului nr. 967/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 noiembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține că dispozițiile Legii nr. 55/2020 contravin prevederilor constituționale ale art. 21, 52, 53 și art. 115 alin. (6). În acest sens, arată că actele administrative emise în temeiul legii criticate, cu o aplicabilitate limitată de 30 de zile, nu pot fi atacate în justiție într-un termen scurt, care să asigure eficacitatea controlului. Amintește că „autoritatea judecătorească are teoretic îndreptățirea de a realiza un control de legalitate și de oportunitate a unui act normativ tipic, dar acest control trebuie să se realizeze în mod efectiv și eficace, nu doar formal, la nivel de posibilitate. În măsura în care nu există căile legale efective și transparente de control al unei asemenea hotărâri, articolul de lege este neconstituțional”.

5. Autoarea excepției susține și că legea este neconstituțională prin introducerea și folosirea noțiunii de „prelungire” a stării de alertă. Astfel, arată că, prin natura ei, starea de alertă este, în mod necesar, ceva temporar, excepțional, care nu poate fi transformat în ceva general, având în vedere că restricționarea drepturilor fundamentale ale omului nu poate fi permanentizată. În consecință, menținerea stării de alertă atât timp cât există virusul în comunitate este în mod evident neconstituțională, întrucât poate duce la o prelungire nelimitată, prin suspendarea *sine die* a exercitării unor drepturi și libertăți, ceea ce aduce atingere înseși esenței și existenței acestora.

6. Cu privire la modificările și completările pe care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 le-a adus Legii nr. 55/2020, autoarea excepției susține că acestea nu pot afecta drepturi și libertăți fundamentale. În susținerea acestei critici, arată că „omenirea a trăit din vechime cu diferiți viruși, care apar sau dispar. Nu a existat vreo perioadă din istoria omenirii în care să nu fi existat anumiți viruși, care puteau cauza diferite îmbolnăviri. Prin urmare, din acest motiv omenirea ar trebui să trăiască într-o permanentă stare de alertă, în care oricând

drepturile fundamentale să fie restricționate, sub falsul pretext al protecției personale, a sănătății”.

7. Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal apreciază că se impune admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 55/2020 în ceea ce privește lipsa reglementării unei proceduri speciale care să asigure accesul efectiv la instanță. În acest sens, arată că prin Legea nr. 55/2020 se reglementează posibilitatea luării de măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și instituirea și prelungirea stării de alertă, cu consecința restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți. Aceste măsuri sunt luate prin hotărâri ale Guvernului care au aplicabilitate pentru un termen relativ scurt, respectiv 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii. Împotriva acestor acte administrative normative persoanele interesate pot formula acțiune potrivit dispozițiilor Legii nr. 554/2004, nefiind prevăzută o procedură specială de contestare, cu termene speciale, care să reducă procedura judiciară și să dea posibilitatea obținerii de către partea interesată a unei hotărâri definitive sau cel puțin executorii în perioada în care hotărârea Guvernului își produce efectele. Astfel, chiar dacă instanța de contencios administrativ are posibilitatea acordării de termene scurte în vederea soluționării cauzei, faptul că hotărârea pronunțată de prima instanță nu este executorie, iar termenul în care se poate declara recurs este de 15 zile de la comunicare, potrivit dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004, face ca accesul efectiv la instanță să fie unul teoretic, iluzoriu. Astfel, în realitate, persoana care se consideră vătămată de emiterea actului administrativ normativ nu poate obține o hotărâre de anulare a acestuia înainte de expirarea celor 30 de zile pentru care a fost emis.

8. În ceea ce privește susținerea în sensul că noțiunea de „prelungire” a stării de alertă ar fi neconstituțională, întrucât se aduce atingere esenței și existenței drepturilor și libertăților fundamentale, Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal apreciază că aceasta nu este întemeiată, dispozițiile Legii nr. 55/2020 fiind reglementate în scopul prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, iar măsura în care restrângerile dispuse prin hotărârile Guvernului respectă sau nu exigențele art. 53 alin. (2) din Constituție se poate analiza de către instanța investită cu acțiunea în anularea actului administrativ.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020,

cu modificările și completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1042 din 6 noiembrie 2020. Examinând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea apreciază că, în realitate, criticile de neconstituționalitate referitoare la procedura jurisdicțională aplicabilă în acțiunile în contencios administrativ îndreptate împotriva actelor administrative normative emise în temeiul Legii nr. 55/2020 se circumscriu doar dispozițiilor art. 72 alin. (1) din această lege, potrivit cărora *„Dispozițiile prezentei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie, în măsura în care acestea nu contravin prevederilor prezentei legi”*, respectiv dispozițiilor alin. (2) din același articol de lege cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență. Dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 au următorul conținut: *„Pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii COVID-19, dispozițiile art. 2 lit. f) și m), art. 4 alin. (1) lit. b), alin. (2), (5) și (6), art. 20 lit. c) și d), art. 21 lit. c), art. 22 lit. c), art. 23 lit. c), art. 24 lit. c) și art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 26 aprilie 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt aplicabile.”*

13. De asemenea, Curtea consideră că aspectele de neconstituționalitate referitoare la posibilitatea Guvernului de a prelungi starea de alertă se circumscriu dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 55/2020, care au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (2): *„Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.”;*

— Art. 4 alin. (1): *„Starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, și nu poate depăși 30 de zile. Starea de alertă poate fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne.”*

14. Din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă, totodată, că autoarea excepției de neconstituționalitate critică, în mod distinct, și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1042 din 6 noiembrie 2020.

15. Prin urmare, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 3 alin. (2), ale art. 4 alin. (1) teza a doua și ale art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, ale art. 72 alin. (2) din aceeași lege cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, precum și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020.

16. Autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 115 alin. (6) privind domeniul de reglementare al ordonanțelor de urgență.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că un prim aspect de neconstituționalitate invocat de autoarea acesteia vizează încălcarea dreptului de acces la justiție, respectiv absența unei reglementări care să prevadă o procedură de soluționare într-un termen scurt a acțiunilor formulate împotriva actelor administrative de declarare și prelungire a stării de alertă, astfel încât hotărârile judecătorești pronunțate să poată produce efecte eficiente, cât timp aceste acte administrative sunt aplicabile.

18. Curtea, analizând această critică, reține că adoptarea Legii nr. 55/2020 a avut loc în contextul generat de dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, obiectivul fiind asigurarea, după încetarea stării de urgență, a unei protecții adecvate împotriva îmbolnăvirii cu coronavirusul SARS-CoV-2 și crearea în același timp a premiselor-cadru pentru revenirea etapizată, fără sincope majore, la situația de normalitate. Întrucât, așa cum se afirmă în expunerea de motive la Legea nr. 55/2020, realizarea acestui obiectiv poate determina în unele situații restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, s-a considerat că, pentru a fi respectate exigențele constituționale ale art. 53, este necesară intervenția legislativă a Parlamentului pentru adoptarea unui set de măsuri „cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.” În același sens, art. 1 din Legea nr. 55/2020 prevede că: *„Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.”*

19. Intervenția autorităților în contextul pandemic pentru protejarea drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății depășește cadrul obișnuit prin care acestea acționează pentru apărarea sănătății publice, prin ansamblul măsurilor ce se impun a fi implementate prompt pentru a preveni și combate efectele pandemiei de COVID-19, legiuitorul considerând că întrunește caracteristicile stării de alertă.

20. În același timp, caracterul special al contextului pandemiei de COVID-19 și necesitatea unei intervenții prompte și adecvate a autorităților au impus, totodată, reglementarea stării de alertă în cuprinsul Legii nr. 55/2020, în mod distinct față de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 26 aprilie 2004.

21. Astfel, dispozițiile Legii nr. 55/2020 definesc starea de alertă ca reprezentând *„răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății”* (art. 2). Starea de alertă se declară la nivel local, județean sau național, atunci când analiza factorilor de risc indică necesitatea amplificării răspunsului la o situație de urgență, pentru o perioadă limitată

de timp, care nu poate fi mai mare de 30 de zile, și poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile. Starea de alertă încetează, înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat [art. 3 alin. (1), (2) și (3)].

22. Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, instituirea stării de alertă revine competenței Guvernului, care o dispune la propunerea ministrului afacerilor interne pentru o perioadă ce nu poate depăși 30 de zile. Prolungirea stării de alertă se realizează, de asemenea, printr-o hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne, pentru o durată de cel mult 30 de zile.

23. În aplicarea acestor dispoziții de lege, Guvernul a emis până în prezent 13 hotărâri prin care a instituit, respectiv a prelungit starea de alertă consecutiv, pentru o perioadă de 30 de zile — hotărârile Guvernului nr. 394/2020, nr. 476/2020, nr. 553/2020, nr. 668/2020, nr. 782/2020, nr. 856/2020, nr. 967/2020, nr. 1.065/2020, nr. 3/2021, nr. 35/2021, nr. 293/2021, nr. 432/2021 și nr. 531/2021.

24. Prin acțiunea în contencios administrativ în cadrul căreia a invocat excepția de neconstituționalitate, autoarea excepției a solicitat anularea Hotărârii Guvernului nr. 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 945 din 14 octombrie 2020, precum și a Hotărârii Guvernului nr. 967/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 noiembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1078 din 13 noiembrie 2020. Prin aceste acte normative s-a prevăzut prelungirea cu 30 de zile a stării de alertă instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 18 mai 2020.

25. Distinct de dispozițiile art. 4 din Legea nr. 55/2020 referitoare la instituirea stării de alertă, dispozițiile art. 71 alin. (1) și (2) din același act normativ prevăd că: *„(1) În vederea punerii în aplicare a măsurilor prevăzute de prezenta lege, Guvernul adoptă hotărâri, la propunerea ministerelor de resort sau a CNSSU. (2) În vederea aplicării măsurilor prevăzute de prezenta lege, ministerele și celelalte autorități responsabile, la propunerea CNSSU, după caz, emit ordine și instrucțiuni.”* Toate aceste acte administrative sunt circumscrise caracterului temporar al stării de alertă, așa cum reiese chiar din prevederile art. 1 din Legea nr. 55/2020, care precizează că măsurile reglementate prin acest act normativ se instituie pe durata stării de alertă.

26. Curtea amintește că, potrivit art. 108 alin. (2) și (4) din Constituție, hotărârile Guvernului se emit pentru organizarea executării legilor, fiind semnate de prim-ministru și contrasemnate de miniștrii care au obligația punerii lor în executare, dispoziții dezvoltate în art. 37 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ. Aceste dispoziții constituționale și legale trebuie coroborate cu prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, potrivit cărora *„actele normative date în executarea*

legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonează”. Prin urmare, hotărârile Guvernului sunt acte administrative normative sau individuale, emise în scopul bunei administrări a executării cadrului normativ primar, care reclamă stabilirea de măsuri și reguli subsecvente și care să asigure corecta aplicare a acestuia.

27. Dispozițiile art. 108 alin. (2) și (4) din Constituție se coroborează cu cele ale art. 126 alin. (6) care consacră controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, precum și cu cele ale art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, care îndreptătesc persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal al unei cereri, să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Astfel, atunci când o hotărâre a Guvernului sau oricare acte administrative emise de o autoritate publică încalcă legea sau adaugă la dispozițiile legii, acestea pot fi atacate în fața instanței de contencios administrativ în temeiul art. 52 și al art. 126 alin. (6) din Constituția României, republicată, și al dispozițiilor conținute în legea specială în materie, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că „separația puterilor în stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, ci, dimpotrivă, presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea. Actele puterii executive sunt cenzurate pe calea contenciosului administrativ” (Decizia nr. 594 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008).

28. Analizând dispozițiile art. 72 din Legea nr. 55/2020 prin prisma prevederilor constituționale și legale mai sus amintite, Curtea constată că dispozițiile primului alineat al acestui articol de lege fac trimitere la dreptul comun în ceea ce privește aspectele nereglementate în mod expres în cuprinsul legii și care nu contravin prevederilor acesteia. Concluzia că o astfel de trimitere are în vedere prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 în ceea ce privește reglementările aplicabile acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă apare lipsită de susținere însă în condițiile în care dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 prevăd, în mod expres, că pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19 dispozițiile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență nu sunt aplicabile. Or, dispozițiile art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 prevăd posibilitatea atacării în contencios administrativ, în condițiile Legii nr. 554/2004, a hotărârilor prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și a celor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe, la nivel județean sau al municipiului București.

29. Analizând evoluția legislativă în materie, Curtea constată că în varianta inițială a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 dispozițiile art. 42 aveau următorul conținut: „*Declararea stării de alertă în cazul situațiilor de urgență la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar la nivel județean sau al municipiului București, în Monitorul Oficial al autorității*

administrativ-teritoriale respective”. Prin art. II pct. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2020, art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 a fost modificat, având următorul conținut: „(1) *Hotărârile prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar cele prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel județean sau al municipiului București, se publică în Monitorul Oficial al autorității administrativ-teritoriale respective și intră în vigoare la data publicării.* (2) *Hotărârile prevăzute la alin. (1) se aduc neîntârzit la cunoștință populației prin mijloacele de comunicare în masă, se difuzează pe posturile de radio și de televiziune în cel mult două ore de la adoptare și sunt retransmise în mod repetat în primele 24 de ore de la instituirea stării de alertă.* (3) *Hotărârile prevăzute la alin. (1) pot fi atacate în condițiile Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.*”

30. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2020 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 la data de 14 mai 2020, ulterior adoptării de Camera decizională la data de 13 mai 2020 a Legii nr. 55/2020, așa cum reiese din fișa legislativă a actului normativ, dar anterior publicării acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 15 mai 2020.

31. Așa fiind, Curtea, din coroborarea dispozițiilor anterior menționate, constată că art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 înlătură expres de la aplicare Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 ca act normativ aplicabil în materia contestării dispunerii/prelungirii stării de alertă în cazul pandemiei de COVID-19. Pe de altă parte, Curtea constată că Legea nr. 55/2020 nu conține o altă normă expresă care să instituie o procedură specială de contestare a dispunerii/prelungirii stării de alertă în cazul pandemiei de COVID-19, ceea ce are drept consecință practică sustragerea de la controlul judecătoresc a acestor acte administrative. Cadrul normativ existent determină instanța de contencios constituțional să analizeze dacă poate aprecia că art. 72 din Legea nr. 55/2020 are în vedere, în realitate, textul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 în varianta nemodificată.

32. În acest context, Curtea observă că, potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000, „*dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta*”. Totodată, Curtea, prin Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 7 martie 2018, paragrafele 39—42, a reținut că trimiterea la alte acte normative reprezintă un procedeu legislativ permis de Legea nr. 24/2000. Astfel, potrivit art. 50 alin. (1) din acest act normativ, „*În cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetării în text a acelei norme se va face trimitere la articolul, respectiv la actul normativ care o conține*”. Curtea a apreciat că, deși trimiterea la alte acte normative este un procedeu legislativ permis, aceasta nu poate viza o normă abrogată. Un argument în acest sens îl reprezintă dispozițiile art. 50 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 care dispun că „*La modificarea, completarea și abrogarea dispoziției la care s-a făcut trimitere, în actul de modificare, completare sau abrogare trebuie avută în vedere situația juridică a normei de trimitere*”. Aceasta semnifică faptul că, la momentul recurgerii la procedeu legislativ al trimiterii la alte acte normative, norma la care se face trimitere trebuie să fie o normă în vigoare, aparținând fondului activ al legislației. Curtea a constatat că a considera altfel ar însemna că prin intermediul normei de

trimitere să poată fi repusă în vigoare norma abrogată, la care se face trimitere. Curtea a constatat că prin adoptarea unei norme care face trimitere la o dispoziție legală care nu mai este în vigoare se încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la claritatea și previzibilitatea actelor normative.

33. Curtea apreciază că cele anterior reținute în jurisprudența sa sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cauza de față, în sensul că o normă de trimitere nu poate fi interpretată decât ca făcând trimitere la o normă în vigoare, aparținând fondului activ al legislației. A considera contrariul ar echivala cu situația în care ori de câte ori obiectul interpretării și aplicării este o normă de trimitere, aceasta se completează cu dispoziții în forma în vigoare la data adoptării (votului final) de către legiuitor a normei de trimitere, indiferent de modificările survenite ulterior în ceea ce privește norma la care se face trimitere. Or, Curtea constată că o astfel de interpretare dă naștere unei lipse de claritate și previzibilitate, cu consecința creării unei insecurități juridice și încălcării prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală.

34. Pentru aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 nu pot fi interpretate decât ca făcând trimitere la art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2020, astfel că incidența reglementărilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 este exclusă, în mod expres, în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă.

35. În măsura în care, așa cum s-a reținut mai sus, prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție consacră controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, iar dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 exclud, în mod expres, aplicarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, rezultă că dispozițiile art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 relevă o reglementare lipsită de claritate și predictibilitate în ceea ce privește stabilirea procedurii jurisdicționale aplicabile acestor acțiuni în contencios administrativ, din conținutul normei neputându-se decela care sunt „reglementările de drept comun aplicabile în materie”.

36. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a subliniat că art. 1 alin. (5) din Constituție consacră principiul respectării obligatorii a legilor. Pentru a fi respectată de destinatarii săi, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de precizie, claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. De principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și de clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010; Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011; Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015). Respectarea legilor este obligatorie, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii. De aceea,

legiuitorul trebuie să manifeste o deosebită atenție atunci când adoptă un act normativ (Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014). O dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrarul sau abuzul (Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015).

37. Or, așa cum s-a constatat, dispozițiile de lege analizate nu întrunesc aceste cerințe de claritate și previzibilitate a normei legale, ce decurg din prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), Curtea reținând, în consecință, neconstituționalitatea lor în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție.

38. Mai mult, Curtea observă că lipsa de claritate a reglementării are consecințe directe asupra exercitării dreptului de acces la justiție și a dreptului consacrat de art. 52 alin. (1) din Constituție, persoana interesată să atace în justiție o hotărâre a Guvernului ori un ordin sau o instrucțiune emisă în temeiul Legii nr. 55/2020 neputând identifica reglementările procedurale aplicabile, astfel încât să se conformeze acestora.

39. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat, în jurisprudența sa, strânsa legătură dintre exigențele privind claritatea și previzibilitatea normelor juridice procedurale și exercitarea dreptului de acces liber la justiție. Astfel, prin Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*, Curtea a subliniat importanța deosebită pe care o atribuie principiului liberului acces la justiție pentru însăși existența unei societăți democratice. Acestei hotărâri îi poate fi atribuit un dublu merit: pe de o parte, acela de a fi tranșat problema privind sfera de aplicabilitate a art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul în care acesta reglementează nu numai condițiile necesare desfășurării unui proces echitabil, ci și dreptul de a accede la un astfel de proces pentru apărarea drepturilor prevăzute de lege, iar, pe de altă parte, acela de a fi subliniat importanța exercitării unui asemenea drept în contextul unei societăți democratice și al unui stat de drept. Așa cum s-a subliniat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, simpla sa consacrare legală, chiar și la nivelul suprem, prin Constituție, nu este de natură a asigura și o eficacitate reală a acestuia, atât timp cât, în practică, exercitarea sa întâmpină obstacole. Accesul la justiție trebuie să fie asigurat, în consecință, în mod efectiv și eficace.

40. În sensul considerentelor expuse mai sus, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că scopul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este „să apere nu drepturi teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective”, în acest sens fiind Hotărârea din 12 iulie 2001, pronunțată în Cauza *Prințul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei*, și Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*.

41. Totodată, principiul accesului liber la justiție implică și adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, care să cuprindă cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale. În acest sens, prin Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reamintește că o normă este „previzibilă” numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane să își corecteze conduita, iar prin Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times contra Regatului Unit*, aceeași Curte a decis că „cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice

aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă”.

42. Aplicând aceste repere jurisprudențiale reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în interpretarea dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la procesul echitabil, Curtea Constituțională constată că simpla trimitere cu caracter general pe care dispozițiile de lege analizate o fac la prevederile de drept comun în materie, în condițiile în care reglementările Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt excluse în mod expres de la aplicare, nu întrunește condițiile de claritate și previzibilitate necesare asigurării dreptului de acces liber la justiție, fiind înfrânte, în consecință, prevederile constituționale ale art. 21 și 52.

43. Tot în lumina celor statuate în jurisprudența Curții de la Strasbourg, Curtea Constituțională, răspunzând criticilor formulate de autoarea excepției, reține că asigurarea unui drept de acces efectiv la justiție trebuie analizată și prin prisma efectelor pe care hotărârea judecătorească le are asupra drepturilor persoanei care s-a adresat justiției. În acest sens, prin Decizia Curții Constituționale nr. 17 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2017, paragraful 42, s-a reținut că un drept de acces la justiție efectiv „nu se caracterizează doar prin posibilitatea instanței de judecată de a examina ansamblul mijloacelor, argumentelor și probelor prezentate și de a pronunța o soluție, ci și prin faptul că soluția pronunțată determină înlăturarea încălcării denunțate și a consecințelor sale pentru titularul dreptului încălcat”.

44. În cazul atacării în justiție a hotărârilor Guvernului, a ordinelor sau a instrucțiunilor miniștrilor emise în vederea punerii în aplicare a unor măsuri pe durata stării de alertă, în temeiul Legii nr. 55/2020, asigurarea unui acces la justiție efectiv, în sensul mai sus reținut, s-ar realiza doar în măsura în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată ar determina, odată cu constatarea nelegalității actului administrativ atacat, înlăturarea efectelor acestuia și a consecințelor sale. Or, aceste efecte ale hotărârii judecătorești nu ar putea fi obținute decât în măsura în care pronunțarea acesteia ar avea loc în termenul de aplicabilitate al acestor acte administrative, care este de cel mult 30 de zile de la intrarea lor în vigoare, așa cum reiese din dispozițiile art. 3 alin. (1) și (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020.

45. Așa cum Curtea a constatat deja, dispozițiile Legii nr. 55/2020 nu conțin niciun fel de dispoziții procedurale care să garanteze soluționarea cauzelor referitoare la actele administrative de declarare sau prelungire a stării de alertă într-un termen scurt, care să asigure un drept efectiv de acces la justiție.

46. Sub acest aspect, Curtea observă că nici dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu ar răspunde acestor exigențe. Chiar dacă ar urgenta soluționarea acțiunilor referitoare la actele normative prin care se instituie starea de alertă, instanța de judecată este ținută să asigure îndeplinirea cerințelor referitoare la citarea legală a părților și a dreptului părții adverse de a depune întâmpinare, care trebuie comunicată apoi reclamantului cu cel puțin 15 zile înainte de primul termen de judecată [art. 17 alin. (1) din Legea nr. 554/2004]. Dispozițiile de lege prevăd un termen de cel mult 30 de zile în care hotărârile pot fi redactate, precum și faptul că acestea pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare [art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004]. Deși regula este aceea a suspendării executării actului administrativ atacat

până la soluționarea de urgență a recursului [art. 20 alin. (2) din Legea nr. 554/2004], Curtea constată că, în ceea ce privește acele acte administrative emise pentru înlăturarea consecințelor epidemiilor, suspendarea nu este posibilă [art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004].

47. Prin urmare, aplicarea procedurii de judecată reglementate de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 ar face imposibilă pronunțarea unei hotărâri într-un termen mai scurt de 30 de zile, astfel încât efectele acestei hotărâri nu ar fi apte să înlătore în mod concret consecințele actelor administrative emise în temeiul Legii nr. 55/2020.

48. Având în vedere toate aceste aspecte, Curtea apreciază că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, precum și soluția legislativă din art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căreia dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungeste sau încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor art. 1 alin. (5), art. 21 și ale art. 52 alin. (1) din Constituție.

49. Curtea subliniază că, în vederea înlăturării viciului de neconstituționalitate constatat și a asigurării unei reglementări clare, ca să garanteze în mod efectiv și eficient accesul la justiție al persoanelor ale căror drepturi sau interese au fost încălcate prin emiterea unor hotărâri ale Guvernului, ordine sau instrucțiuni ale miniștrilor pentru punerea în aplicare a unor măsuri pe durata stării de alertă, în temeiul Legii nr. 55/2020, legiuitorul este chemat să reglementeze o procedură al cărei conținut să fie ușor identificabil, clar și previzibil sub aspectul consecințelor și care să asigure posibilitatea soluționării cauzelor în regim de urgență, într-un termen foarte scurt, astfel încât hotărârile pronunțate să fie apte să înlătore în mod concret și eficient consecințele actelor administrative atacate, în perioada în care acestea produc efecte.

50. Analizând, în continuare, al doilea aspect de neconstituționalitate invocat de autoarea excepției, Curtea constată că acesta vizează dispozițiile Legii nr. 55/2020 care reglementează competența Guvernului de a emite hotărâri prin care să dispună prelungirea stării de alertă, în critica formulată susținându-se că prin aceste prelungiri se poate ajunge la o permanentizare a restrângerii exercițiului unor drepturi fundamentale.

51. Față de aceste critici, Curtea amintește că instituirea stării de alertă, în condițiile Legii nr. 55/2020, reprezintă decizia Guvernului de a interveni printr-un ansamblu de măsuri, pentru a răspunde situației urgente, de o amploare și intensitate deosebite, în condițiile în care viața și sănătatea persoanelor sunt amenințate. Întrucât, așa cum se afirmă în chiar primul articol al actului normativ, o astfel de împrejurare impune acțiuni care pot avea drept consecință restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, Legea nr. 55/2020 a reafirmat, în cuprinsul art. 2, condițiile constituționale ale art. 53 din Legea fundamentală în care o astfel de restrângere poate avea loc. Astfel, măsurile dispuse în timpul stării de alertă nu pot avea decât caracter temporar și trebuie să fie proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al situației care a impus instituirea stării de alertă, respectiv pandemiei de COVID-19. Dispozițiile art. 1 alin. (1) precizează și că măsurile dispuse trebuie să fie graduale. De asemenea, restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale nu poate fi justificată decât în măsura în care este necesară „pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor,

mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății”. Totodată, prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 subliniază că „Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile”. Tot din conținutul art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 55/2020 reiese că măsurile dispuse pe durata stării de alertă sunt cele consacrate prin lege.

52. Pentru a garanta caracterul temporar al măsurilor dispuse în timpul stării de alertă, dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 prevăd că starea de alertă nu poate fi dispusă decât pentru o perioadă de cel mult 30 de zile. Cu toate acestea, în măsura în care, după expirarea termenului de aplicabilitate a hotărârii anterioare a Guvernului de instituire a acestei stări, se constată că rațiunile care au determinat-o se mențin, legea prevede posibilitatea prelungirii stării de alertă, pentru același termen limitat. Decizia Guvernului este circumscrisă unor condiții obiective, clare, respectiv „ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă suplimentară” și „pentru motive temeinice” [art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020]. Pentru a asigura transparența criteriilor pe care Guvernul le evaluează cu prilejul declarării și al prelungirii stării de alertă, în cuprinsul art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 legiuitorul a prevăzut, în mod expres, că vor fi avute în vedere: a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național; b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate; c) insuficiența și/sau inadecvarea capabilităților de răspuns; d) densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc; e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

53. Circumscrierea clară a stării de alertă existenței condițiilor obiective care impun declararea acesteia reiese și din prevederile art. 3 alin. (3) din Legea nr. 55/2020, care precizează că: „Starea de alertă încetează, înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat.”

54. Alături de aceste cerințe, măsurile dispuse odată cu emiterea hotărârilor Guvernului pentru prelungirea stării de alertă sunt condiționate de respectarea aceluiași exigențe referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți aplicabile și în cazul declarării stării de alertă. Analizând aceste prevederi legale, Curtea constată că reglementările referitoare la prelungirea stării de alertă prevăd cerințe și criterii clare și suficiente pentru ca decizia executivului să fie circumscrisă în mod strict existenței condițiilor obiective generate de evoluția și efectele pandemiei de COVID-19, astfel încât dispariția factorilor care amenință viața și sănătatea persoanelor să justifice și să determine decizia de încetare a stării de alertă. Dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 nu permit, așa cum susține autoarea excepției, o permanentizare a stării de alertă, ci doar prevăd menținerea acesteia atât timp cât se păstrează condițiile obiective care justifică instituirea unor măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale, cu respectarea condițiilor constituționale ale art. 53. Prin urmare, Curtea apreciază că dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 nu contravin, prin conținutul lor, acestor prevederi constituționale.

55. Curtea observă însă că ansamblul condițiilor legale care condiționează declararea și prelungirea stării de alertă prin hotărâre a Guvernului dobândește eficiență doar în măsura în care există un mecanism de control al respectării acestor condiții și de sancționare a eventualelor încălcări. Altfel spus, garanția

respectării tuturor exigențelor legale referitoare la instituirea și prelungirea stării de alertă nu poate fi realizată decât în măsura în care, în aplicarea prevederilor constituționale ale art. 21, art. 52 și art. 126 alin. (6), hotărârile Guvernului care dispun aceste măsuri sunt supuse controlului instanțelor de contencios administrativ. În cadrul controlului judecătoresc, instanțele pot analiza dacă există condițiile obiective care justifică instituirea stării de alertă sau prelungirea acesteia, dacă măsurile sunt dispuse pentru termenul limitat prevăzut de lege, precum și dacă respectă exigențele constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

56. Or, așa cum Curtea a constatat cu prilejul analizării constituționalității dispozițiilor art. 72 din Legea nr. 55/2020, dispozițiile acestui act normativ nu asigură un acces efectiv la justiție, întrucât persoanele interesate să conteste în contencios administrativ o hotărâre a Guvernului de declarare sau prelungire a stării de alertă nu au posibilitatea de a obține o hotărâre judecătorească în termenul de aplicabilitate al acestei hotărâri, astfel încât efectele nelegale și consecințele acestora asupra drepturilor persoanei care s-a adresat justiției să poată fi înlăturate în mod eficient.

57. Aceste constatări nu fac decât să sublinieze efectele extinse, cu multiple implicații ale viciului de neconstituționalitate ce afectează dispozițiile art. 72 din Legea nr. 55/2020 și necesitatea unei intervenții legislative prompte care să asigure exercitarea în mod efectiv și eficace a dreptului de acces la justiție.

58. Prin urmare, Curtea apreciază că afirmațiile autoarei excepției referitoare la posibilitatea permanentizării stării de alertă, cu consecința afectării unor drepturi sau libertăți fundamentale, nu își găsesc susținere în dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, însă pot fi circumscrise dispozițiilor art. 72 din Legea nr. 55/2020, în măsura în care acestea nu asigură un acces efectiv la justiție.

59. În sfârșit, analizând al treilea aspect de neconstituționalitate invocat, Curtea constată că acesta vizează dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, autoarea excepției susținând că sunt încălcate prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât prin actul normativ criticat sunt afectate drepturi fundamentale. Curtea constată însă că autoarea excepției nu arată care sunt drepturile fundamentale pretins a fi încălcate, nici modalitatea în care dispozițiile actului normativ criticat aduc atingere acestora, ci doar își exprimă opinia personală cu privire la succesiunea virusurilor de-a lungul istoriei omenirii. Curtea apreciază că această motivare nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci aprecieri subiective referitoare la gravitatea situației reprezentate de pandemia de COVID-19.

60. Prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, Curtea a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că «Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți»”.

61. Pentru motivele mai sus arătate, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 este inadmisibilă.

62. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Kapcza Mikolt Krisztina în Dosarul nr. 664/33/2020 al Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, precum și soluția legislativă din art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căreia dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau se încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

3. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, excepție ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 iunie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind înființarea Spitalului Orășenesc Victoria, județul Brașov

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 172 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înființarea, ca urmare a prevederilor Hotărârilor Consiliului Local al Orașului Victoria nr. 112 din data de 14 iunie 2021 și nr. 116 din data de 22 iunie 2021, a Spitalului Orășenesc Victoria, unitate sanitară cu paturi, cu personalitate juridică, având sediul social în Strada Băii nr. 2, orașul Victoria, județul Brașov, și sediul secundar în Strada Policlinicii nr. 14, orașul Victoria, județul Brașov, în subordinea Consiliului Local al Orașului Victoria.

Art. 2. — (1) Structura organizatorică a Spitalului Orășenesc Victoria se aprobă prin hotărâre a Consiliului Local al Orașului Victoria, cu avizul Ministerului Sănătății, în condițiile art. 172 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Numărul total de paturi al spitalului se asigură cu încadrarea în Planul național de paturi alocat județului Brașov.

Art. 3. — Personalul necesar funcționării acestei unități sanitare se asigură în condițiile legii, cu respectarea normativului de personal în vigoare, aprobat prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 4. — Patrimoniul Spitalului Orășenesc Victoria se constituie în condițiile legii.

Art. 5. — Spitalul Orășenesc Victoria, înființat potrivit art. 1, este finanțat integral din venituri proprii, realizate din sumele încasate pentru serviciile medicale prestate pe bază de contract, precum și din alte surse prevăzute de art. 190 din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Kelemen Hunor

Viceprim-ministru,

Ilie-Dan Barna

p. Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

Marin Țole,

secretar de stat

Ministrul sănătății,

Ioana Mihăilă

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat

Având în vedere:

— prevederile art. 94, 267, 269, 270 și ale art. 304 alin. (13) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 144—152 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.559/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al

personalului didactic din învățământ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 13 octombrie 2011, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Educației, inspectoratele școlare, unitățile de învățământ preuniversitar de stat și instituțiile de învățământ superior de stat duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 29 iunie 2021.
Nr. 4.050.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezentele norme metodologice se aplică personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control din învățământul preuniversitar de stat, precum și personalului didactic și de cercetare din învățământul universitar de stat.

(2) Prin *unități de învățământ preuniversitar*, în sensul prezentelor norme metodologice, se au în vedere: unitățile de învățământ cu personalitate juridică de stat, unitățile de învățământ special de stat, unitățile de învățământ cu program sportiv sau de artă suplimentar de stat, unitățile conexe ale învățământului preuniversitar, unitățile de învățământ pentru activități extrașcolare de stat, centrele județene de excelență/Centrul Municipiului București de Excelență, Palatul Național al Copiilor, centrele atestate de formare continuă în limbile minorităților naționale.

Art. 2. — (1) Personalul didactic de predare din învățământul preuniversitar beneficiază de dreptul la concediu de odihnă anual cu plată, cu o durată de 62 de zile lucrătoare, în perioada vacanțelor școlare.

(2) Perioadele de efectuare a concediului de odihnă pentru fiecare cadru didactic din învățământul preuniversitar se stabilesc de consiliul de administrație al unității de învățământ,

în funcție de interesul învățământului și al celui în cauză, astfel încât concediul de odihnă să fie efectuat integral în anul școlar respectiv, cu asigurarea personalului didactic de predare necesar pentru organizarea și desfășurarea examenelor naționale. Perioadele de efectuare a concediului de odihnă pentru fiecare cadru didactic din învățământul preuniversitar se înregistrează obligatoriu în programul EduSal.

(3) Cadrele didactice din învățământul universitar beneficiază de concediul anual de odihnă cu plată, în perioada vacanțelor universitare, cu o durată de cel puțin 40 de zile lucrătoare. Personalul de cercetare din instituțiile de învățământ superior beneficiază de concediu de odihnă conform Codului muncii.

(4) Perioadele de efectuare a concediului de odihnă pentru fiecare cadru didactic din învățământul universitar se stabilesc de către senatul universitar, în funcție de interesul învățământului și al celui în cauză.

(5) Personalul didactic de conducere din unitățile de învățământ preuniversitar și din casele corpului didactic, precum și personalul didactic de conducere, de îndrumare și control din inspectoratele școlare beneficiază de 25 de zile lucrătoare de concediu de odihnă anual.

(6) Pentru personalul didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control din învățământul preuniversitar, concediul anual se raportează la anul școlar.

(7) Neefectuarea concediului anual din motive bine justificate sau în situația rechemării pe motive bine întemeiate din concediul de odihnă, în condițiile prezentelor norme metodologice, dă dreptul la efectuarea concediului restant într-un interval de 18 luni începând cu prima vacanță a anului școlar/universitar următor celui în care cadrul didactic revine în activitate.

(8) Orice convenție prin care se renunță, în totalitate sau în parte, la dreptul la concediul de odihnă este lovită de nulitate.

CAPITOLUL II

Concediul de odihnă pentru personalul didactic de predare din învățământul preuniversitar și personalul didactic de predare și de cercetare din învățământul universitar

Art. 3. — (1) Cadrele didactice beneficiază de concediu de odihnă cu durata integrală, plătit, pentru funcția de bază pentru care s-a încheiat contractul de muncă, dacă au prestat activitatea în baza unui contract individual de muncă, cu durată nedeterminată ori determinată, cu normă întreagă, în tot cursul anului școlar sau universitar, cu respectarea prevederilor art. 5 alin. (1).

(2) Cadrul didactic care a desfășurat activitate la catedră o fracțiune din anul școlar/universitar are dreptul la un concediu de odihnă cu o durată calculată proporțional cu perioada lucrată în anul școlar/universitar respectiv.

(3) În situația în care angajarea s-a făcut după începerea anului școlar/universitar, durata concediului de odihnă este proporțională cu perioada lucrată.

(4) Cadrelor didactice care au lucrat în diferite perioade ale anului școlar/universitar un anumit număr de zile li se consideră luna integral lucrată în învățământ dacă din însumarea zilelor respective rezultă 30 de zile calendaristice.

(5) Cadrele didactice încadrate pe fracțiuni de normă beneficiază de concediu de odihnă proporțional cu timpul efectiv lucrat, calculat conform prevederilor alin. (2)—(4). Cadrele didactice încadrate pe fracțiuni de normă în două sau mai multe unități de învățământ au dreptul la concediu de odihnă la nivelul fiecărei unități de învățământ, proporțional cu timpul lucrat.

Art. 4. — (1) Cadrelor didactice care, pe parcursul unui an școlar/universitar, își desfășoară activitatea succesiv în mai multe unități/instituții de învățământ li se acordă concediul de odihnă de către unitatea/instituția la care funcționează în momentul începerii vacanței școlare. În aceste situații, indemnizația de concediu este suportată de toate unitățile/instituțiile de învățământ la care au fost încadrate, proporțional cu perioada lucrată la fiecare dintre acestea în cursul anului școlar/universitar respectiv.

(2) Specialiștii din alte sectoare de activitate care au fost angajați prin concurs cu funcția de bază în învățământ ca personal didactic de predare cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată sau determinată beneficiază de concediul de odihnă prevăzut pentru cadrele didactice, proporțional cu perioada efectiv lucrată în învățământ în anul școlar/universitar respectiv.

Art. 5. — (1) Cadrele didactice în activitate care desfășoară și activitate în regim de plată cu ora au dreptul la concediu de odihnă plătit numai pentru funcția de bază pentru care s-a încheiat contractul individual de muncă.

(2) Personalul didactic pensionat, încadrat cu contract de muncă în regim de plată cu ora, cu normă întreagă sau pe fracțiuni de normă, beneficiază de concediu de odihnă proporțional cu timpul efectiv lucrat, calculat în conformitate cu prevederile art. 3.

Art. 6. — (1) La nivelul angajatorului, efectuarea concediului de odihnă se realizează în baza unei programări colective sau individuale stabilite de consiliul de administrație al unității de

învățământ preuniversitar, cu consultarea reprezentantului/reprezentanților organizației/organizațiilor sindicale din unitatea/instituția de învățământ, afiliată/afiliate la federațiile sindicale reprezentative, sau, după caz, a reprezentanților salariaților, pentru programările colective, ori cu consultarea salariatului, pentru programările individuale.

(2) Programarea concediilor de odihnă se aprobă în primele două luni ale anului școlar/universitar de către consiliul de administrație al unității de învățământ, respectiv de către senatul universității. Perioadele de efectuare a concediului de odihnă pentru fiecare cadru didactic se stabilesc de consiliul de administrație sau, după caz, de senatul universității, în perioada vacanțelor școlare, în funcție de interesul învățământului și al celui în cauză.

(3) La programarea concediilor de odihnă ale cadrelor didactice, conducerea unității/instituției are în vedere, în măsura în care este posibil, și specificul activității soțului/soției. La această programare se are în vedere efectuarea cu prioritate a zilelor de concediu de odihnă restante, aferente anului școlar/universitar anterior sau, după caz, anilor școlari/universitari anteriori.

(4) Programarea concediului de odihnă se dispune prin decizie a conducătorului unității/instituției.

Art. 7. — (1) La stabilirea duratei concediului de odihnă anual, perioadele de incapacitate temporară de muncă și cele aferente concediului de maternitate, concediului de risc maternal și concediului pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani, iar în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiunile intercurrente, până la împlinirea vârstei de 18 ani se consideră perioade de activitate prestată.

(2) În situația în care incapacitatea temporară de muncă sau concediul de maternitate, concediul de risc maternal ori concediul pentru îngrijirea copilului bolnav a survenit în timpul efectuării concediului de odihnă anual, acesta se întrerupe, urmând ca personalul didactic să efectueze restul zilelor de concediu după ce a încetat situația de incapacitate temporară de muncă, de maternitate, de risc maternal ori cea de îngrijire a copilului bolnav, iar când nu este posibil urmează ca zilele neefectuate să fie reprogramate.

(3) Salariatul are dreptul la concediu de odihnă anual și în situația în care incapacitatea temporară de muncă se menține, în condițiile legii, pe întreaga perioadă a unui an școlar/universitar, angajatorul fiind obligat să acorde concediul de odihnă anual într-o perioadă de 18 luni, în perioada vacanțelor școlare, începând cu anul școlar/universitar următor celui în care acesta s-a aflat în concediu medical.

(4) Salariatul care a fost în concediu fără plată întregul an școlar/universitar nu are dreptul la concediu de odihnă pentru anul școlar/universitar respectiv.

Art. 8. — (1) Pe durata concediului de odihnă cadrele didactice au dreptul la o indemnizație calculată în raport cu numărul zilelor de concediu corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care acestea se efectuează. În cazul în care concediul de odihnă se efectuează în cursul a două luni consecutive, media veniturilor se calculează distinct pentru fiecare lună în parte. Indemnizația de concediu de odihnă nu poate fi mai mică decât salariul de bază, sumele compensatorii, indemnizațiile, sporurile și majorările cu caracter permanent — inclusiv cele care nu sunt incluse în salariul de bază — pentru perioada respectivă. Aceasta reprezintă media zilnică a drepturilor salariale mai sus menționate, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează concediul de odihnă, multiplicată cu numărul zilelor de concediu.

(2) Pentru cadrele didactice încadrate cu fracțiuni de normă, indemnizația de concediu se calculează avându-se în vedere drepturile salariale corespunzătoare, convenite pentru fracțiunea de normă sau fracțiunile de normă care se iau în calcul.

(3) Indemnizația de concediu se poate acorda salariatului înainte de plecarea în concediul de odihnă, la solicitarea scrisă a acestuia, înregistrată la secretariatul unității de învățământ, cu cel puțin 30 de zile înainte de data plecării în concediu.

Art. 9. — (1) Efectuarea concediului de odihnă este întreruptă în următoarele situații:

a) cadrul didactic se află în concediu pentru incapacitate temporară de muncă;

b) cadrul didactic se află în concediu de maternitate sau de risc maternal;

c) cadrul didactic se află în concediu pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani, iar în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiunile intercurente, până la împlinirea vârstei de 18 ani;

d) cadrul didactic este chemat să îndeplinească îndatoriri publice;

e) alte situații prevăzute expres de legislația în vigoare.

(2) Unitatea/Instituția de învățământ poate rechema salariații din concediul de odihnă în caz de forță majoră sau pentru interese urgente care impun prezența acestora la locul de muncă, prin dispoziție scrisă a conducătorului unității/instituției.

(3) În situația rechemării, unitatea/instituția are obligația de a suporta toate cheltuielile cadrului didactic și ale familiei sale, necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum și eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă. Angajatul beneficiază, în acest caz, cel puțin de rambursarea cheltuielilor de transport și a cheltuielilor legate de efectuarea concediului de odihnă în altă localitate, echivalentă cu sumele cheltuite pentru prestația de care nu a mai putut beneficia din cauza rechemării.

(4) Pentru unul dintre cazurile de întrerupere a concediului de odihnă prevăzute la alin. (1) sau în situația de rechemare din concediul de odihnă prevăzută la alin. (2), cadrele didactice au dreptul să efectueze restul zilelor de concediu după ce au încetat situațiile respective sau, când acest lucru nu este posibil, la o dată stabilită printr-o nouă programare.

Art. 10. — (1) În cazul în care concediul început la o anumită dată este întrerupt conform art. 9, se procedează la regularizarea plăților în raport cu indemnizația de concediu aferentă zilelor de concediu neefectuat și cu salariul convenit persoanei pentru perioada lucrată după întreruperea concediului sau cu drepturile convenite pentru această perioadă, după caz, potrivit legii.

(2) La data reprogramată pentru efectuarea părții restante a concediului de odihnă, cadrului didactic i se acordă indemnizația de concediu convenită pentru această perioadă.

Art. 11. — (1) În cazul în care contractul individual de muncă a încetat după ce personalul didactic a efectuat concediul de odihnă, acesta este obligat să restituie unității partea din indemnizația de concediu corespunzătoare perioadei nelucrate din anul școlar/universitar pentru care i s-a acordat acel concediu.

(2) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă, exceptând situațiile prevăzute la art. 4 alin. (1).

CAPITOLUL III

Concediul de odihnă pentru personalul de conducere din unitățile de învățământ preuniversitar de stat, personalul de conducere, de îndrumare și control din inspectoratele școlare și casele corpului didactic, precum și pentru personalul de conducere din Palatul Național al Copiilor și din centrele atestate de formare continuă în limbile minorităților naționale

Art. 12. — (1) Pentru funcția de inspector școlar general, director al Palatului Național al Copiilor, director în centrele atestate de formare continuă în limbile minorităților naționale,

perioada efectuării concediului de odihnă, întreruperea concediului de odihnă și rechemarea din concediul de odihnă se aprobă de ministrul educației.

(2) Ministerul Educației realizează evidența statistică a zilelor de concediu de odihnă efectuate anual de inspectorii școlari generali, de directorul Palatului Național al Copiilor și de directorii din centrele atestate de formare continuă în limbile minorităților naționale.

Art. 13. — (1) Pentru funcțiile de inspector școlar general adjunct, director al casei corpului didactic, inspector școlar și director din unitățile de învățământ preuniversitar, perioada efectuării concediului de odihnă și întreruperea concediului de odihnă se aprobă de inspectorul școlar general.

(2) Modificarea programării/întreruperea concediului de odihnă se aprobă la solicitarea salariaților aflați în una dintre situațiile prevăzute la art. 9 alin. (1).

(3) Concediul de odihnă al directorului adjunct, modificarea programării sau întreruperea concediului se aprobă de directorul unității de învățământ.

(4) Rechemarea din concediul de odihnă a directorilor din unitățile de învățământ preuniversitar, a inspectorilor școlari generali adjuncti, a directorilor din casele corpului didactic și a inspectorilor școlari din inspectoratele școlare se face în caz de forță majoră sau pentru interese urgente care impun prezența acestora la locul de muncă, cu respectarea obligațiilor legale de către angajator, și se dispune prin decizie a inspectorului școlar general.

Art. 14. — (1) În cazul personalului prevăzut la art. 13 alin. (4), dispozițiile art. 2 alin. (7) se aplică în mod corespunzător.

(2) Concediul de odihnă restant se efectuează, cu prioritate, în perioada vacanțelor noului an școlar.

(3) Cadrele didactice care, pe parcursul unui an școlar, își desfășoară activitatea atât în funcție de conducere, îndrumare și control, cât și în funcție didactică de predare, ca urmare a modificării funcției îndeplinite, beneficiază de concediul de odihnă calculat proporțional cu numărul de zile de activitate pentru fiecare funcție deținută în anul școlar curent, prin raportare la numărul de zile de concediu convenit fiecărei funcții.

(4) Responsabilitatea calculării numărului de zile de concediu de odihnă convenite persoanelor prevăzute la alin. (3) revine unității la care acestea își desfășoară activitatea la data plecării în concediul de odihnă.

(5) În cazul persoanelor prevăzute la alin. (3) care, la momentul schimbării funcției, își desfășoară activitatea la o altă unitate, acestea prezintă adevărul emisă de prima unitate din care rezultă numărul de zile de concediu de odihnă convenite, proporțional cu perioada efectiv lucrată în cursul anului școlar, și numărul efectiv de zile de concediu de odihnă efectuate la aceasta.

(6) La încetarea numirii în funcțiile de conducere, de îndrumare și control din unitățile de învățământ preuniversitar, din inspectoratele școlare sau din casele corpului didactic, după revenirea la postul didactic/catedra rezervat(ă), angajatorul este obligat să acorde, dacă este cazul, concediul de odihnă neefectuat de aceste persoane în perioada în care au ocupat funcțiile respective, ca urmare a întreruperii concediului de odihnă sau a rechemării din concediul de odihnă în condițiile prezentelor norme metodologice, într-o perioadă de 18 luni începând cu anul școlar următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual, în perioada vacanțelor școlare, în baza adevărului eliberat de conducătorul instituției care a emis ordinul/decizia de încetare a numirii în funcția de conducere, de îndrumare și control.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 15. — (1) Conducerile unităților de învățământ preuniversitar și directorul casei corpului didactic întocmesc o evidență distinctă a tuturor rechemărilor din concediul de odihnă și a concediului de odihnă neefectuat, având obligația transmiterii acesteia, la sfârșitul fiecărui an școlar, la inspectoratul școlar, cu justificarea cauzelor care au generat întreruperea/rechemarea din concediul de odihnă.

(2) Inspectoratul școlar are obligația realizării evidenței distincte a tuturor rechemărilor din concediul de odihnă și a concediilor neefectuate pentru personalul didactic de predare, personalul de conducere din unitățile de învățământ preuniversitar și din casele corpului didactic, precum și pentru personalul de conducere, de îndrumare și control din inspectoratele școlare.

(3) Inspectoratul școlar, prin compartimentul audit, are obligația verificării anuale a tuturor rechemărilor din concediul de odihnă și a concediilor neefectuate.

(4) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat pentru personalul didactic de predare, la încetarea contractului individual de muncă din funcția didactică de predare, pentru personalul didactic de conducere din unitățile de învățământ preuniversitar și din casele corpului didactic, precum și pentru personalul de conducere, de îndrumare și control din inspectoratele școlare, la încetarea contractului individual de muncă din funcția didactică de predare, se aprobă de inspectorul școlar general în baza procesului-verbal de verificare/control/audit întocmit de inspectoratul școlar.

(5) În cazul compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat, la încetarea contractului individual de muncă din

funcția didactică de predare, unitățile de învățământ, casele corpului didactic și inspectoratele școlare introduc obligatoriu în programul EduSal numărul adresei de transmitere a situației privind rechemările din concediul de odihnă la inspectoratul școlar și a procesului-verbal de verificare/control/audit întocmit de inspectoratul școlar.

(6) Aplicația EduSal va fi adaptată corespunzător pentru implementarea prevederilor prezentelor norme metodologice.

(7) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat se realizează în termen de 30 de zile de la data încheierii raportului de verificare/control/audit întocmit de inspectoratul școlar.

Art. 16. — (1) Pentru personalul didactic numit în funcții de conducere în unități de învățământ preuniversitar în anul școlar 2020—2021, prevederile art. 2 alin. (6) se aplică începând cu data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscale-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

(2) Durata concediului de odihnă aferent anului școlar 2020—2021, pentru personalul didactic prevăzut la alin. (1), se stabilește raportat la prevederile art. 2 alin. (1) pentru perioada de la 1 septembrie 2020 până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2021, respectiv la prevederile art. 2 alin. (5) pentru perioada de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2021 până la 31 august 2021.

(3) Zilele de concediu programate în perioada septembrie—decembrie 2021 pentru personalul didactic de conducere, de îndrumare și control din inspectoratele școlare și casele corpului didactic se eșalonează, în perioada vacanțelor școlare, pe parcursul anului școlar 2021—2022.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
 e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

